Ч. 265. Пятниця 4 грудня (21 падолиста) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦІЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Цісарский ювилей. — До ситуациї. — Стан облоги в Празі.

Вчера рано Цісар вислухав богослуженя в замковій каплици в Шенбруні, а відтак удав ся до віденьского бурґу, витаний з одушевленем населенем. В замку приймив Цісар желаня родини, в котрої імени промовив наслідник престола архикнязь Франц Фердинанд. Відтак складав желаня бар. Еренталь іменем міністерства справ заграничних і двірских достойників. О годині 11 перед полуднем відбуло ся богослужене в костелі сьв. Стефана в присутности членів цісарскої родини, двірских достойників, міністрів, президентів обох палат ради державної і т. д. Рівночасно відбули ся богослуженя у всіх инших костелах і сьвятинях.

Передвчера, дня 1. грудня, перед полуднем приняв Цісар депутацию обох палат державної ради. Президент палати панів кн. Віндішґрец виголосив отсю промову до Цісаря: „Коли перед 60 роками торжественно заповіджено населеню монархії, що Ваше Цісарске Величество вступили на престол, сповіщено нас заразом, що Цісар і Король відчув з власного пересьвідченя потребу вільних інституций, одвічаючих духови часу та що готов поділити ся своїми правами з представниками населеня. Великодушно уділили тоді Ваше цісарске Величество ті права І до послідних днів найшли благородні інтенциї В. цїс. Величества повну основу в конституцийній участи палати панів, в державній раді. Члени палати панів, горді тим, що кождий з них завдячує своє право до законодатної праці ласці В. цїс. Величества, прислали нас сюди, щоби ми зложили у стіп трону повні почести і сердечні желаня. Сьвідомі високого відзначеня, якого удостоїла ся сим принятем палата панів і еї представителї, складаємо Вашому цїс. Величеству чолобитне палати панів і просимо зберегти також і на будуче ласкаву прихильність для нашої палати. Іменем всіх товаришів, котрих тут заступаємо в сїй торжественній події, та власним іменем маємо честь зложити запевнене сердечної любови і глибокої вдячности та непохитної австрийскої вірности. Просимо Бога, щоби слова, якими Ваше цїс. Величество закінчили свій перший маніфест: „Най буде з нами ласка Всевишного" сповнили ся і на будуче". — На се відповів Цісар: „В нинішний день, так важний для мене і повний згадок, з великою радостию принимаю желаня палати панів і повні заяви еї привязаня до моєї особи. Все мав я особливу пошану для палати панів за патріотизм, розум, розвагу і досьвід еї членів і уважаю сю палату цінною складовою частию наших конституцийних інституций. Ціню еї за те, що стоїть здалека від партийних пристрастий і від темних течий дня та береже цілости і тревалости інтересів держави і населеня і через те єсть сильною підпорою мого дому і совістним приютом добра держави. При зміні конституциї заведенем загального голосованя до палати послів поставлено і палату панів на нових трівких основах і тепер она може ревнійше сповняти своє завдане. Я пересьвідчений, що се високе, поважне тіло і на будуче буде служити безкористно народам та буде огнищем умїркованого мирного поступу. Тепер прошу Вас, Панове, передайте палаті панів мою найсердечнійшу подяку!

Відтак приняв Цісар депутацию палати послів під проводом през. Вайскірхнера. През. Вайскірхнер говорив: „З нагоди сьвітлого і памятного ювилею австрийска палата послів складає чолобитню Вашому цїс. Величеству як творцеви, оборонцеви і підпорі конституцийних прав народів в Австриї. В тяжкі часи обняли Ваше цїс. Величество керму правлїня, а пра-

---

Лапка.

Кримінальна сьміховинка — Фр. Клеменса.

(Конець).

— Крикнїм же тепер всї враз спільними силами — радив Джонзон. — Тепер нас певно вчують.

І всї ревіли як воли, скоро лиш вчули, що там в горі над ними хтось говорить і ходить. Та й певна річ, що їх мусїли чути, але той, хто чув, розумів ся, анї не прочував, звідки тоті крики походили, а ходячи по конторі, щоби переконати ся, звідки голос несе ся, — гримс! — лежав вже на долинї коло тамтих других і міг тепер разом з ними ревіти.

Так злетїли там до пів години мов дарунки з неба ще другий помічник книговодця, Борка, касиєр Стіфенс, і прокурист Валькер і так знайшли ся всї разом зі своїм шефом і товаришами.

— От вже й цїла фірма зібрала ся разом — відозвав ся банкір жалістно. — Тепер вже не потребуємо верещати, бо нїхто не зайде до контори, хто би нас міг вчути. А до того ще й успіх єсть зовсїм инший як той, якого би ми хотїли. Отже, що нам робити, мої панове?

По довгій нарадї впав книговодець на гадку, щоби найвисший із зловлених станув найсильнїйшому на плечі і пробовав досягнути дошки та стягнути еї на долину, тодї би еї придержали на долинї, а найзручнїйший вилїз би по звисаючій аж на долину линві крізь отвір на гору та увільнив би прочих.

Взяли ся так і зараз робити, але з браку руханкової зручности не вдїяли нічого. Хоч один по другім лїзли на величезного слугу конторового, то таки не удало ся нїкому вхопити дошку добре до боків припасовану і стягнути еї на долину.

Зловлені ставали що раз більше неспокійні, а передовсїм кидав собою мр. Джонзон як шалений. — В горі стоїть контора отвором, ключі від каси лежать на пультї — тут студінь і темнота! Який тому всему конець буде? Одно ще лиш щастє, що нїкому з нас нїчого не стало ся!

Нараз зачули они кроки коло дверий.

— То служниця від панї Бравнсберрі, що прийшла по вино до пивниці! — відозвав ся банкір урадований. — Тепер або нїколи!

Зачали гримати до дверий, просити, благати, кликати, але у відповіди на то вчули лиш, як дївчина голосно крикнула, а відтак пустилась як скажена втїкати сходами на гору.

— Дурне дївчиниско! — сказав Джонзон із злости. — Она гадає, що тут щось страшить або що в пивници сидять якісь розбишаки!

Але дївчина була розумнїйша, як то Джонзон собі гадав.

За яких десять мінут зробило ся в пивници дуже гутірно. Зближала ся з голосним криком гурма людий, чути було бренькіт оружия і ступанє тяжких кроків а крізь дїрку від ключа заблисло сьвітло від ліхтарень.

— Виратовані! — крикнули всї з радости.

Але майже за вчасно радували ся, бо виратованя мало що житєм не переплатили. Двері, що правда, отворено, але впадаючі поліцаї, гадаючи, що мають вломників перед собою і знайдуть завзятий опір, кинулись зараз на увязнених та не жалували їм штурканців і кулаків, аж по якійсь добрій хвили вияснила ся цїла справа.

— Як доси, то все було би в як найліпшім порядку — говорив тепер урадований Джонзон. — Але цїль мого бистроумного винаходу зовсїм тепер схиблена.

— А то чому? — спитав проводир поліцаїв.

— Бо вже не єсть тайною. Про мою лапку тепер вже всї говорять, а злодія не удало ся зловити. Тепер буде він вже стеречи ся сюди знов заходити і красти.

— Алеж то преці якраз добре, чейже більше не хочете нїчого! — сказав поліцист і засьміяв ся.

— Гм — не знаю. Я хотїв би був дуже, щоби тайна крадежий була вияснила ся, бо чоловік преці не може вже вірити і своїм людем А до того ще —

Джонзон нараз змішаний замовк.

— Що то було? — спитав він.

— То хтось пчихнув поза вами — сказав поліцист здивований і показав на купу ломотя що було поскидане на купу в однім кутї пивниці. Перед тим лежало оно всюди порозкидане по пивници, але Джонзон позазбирував его старанно та посклядав в теперішнім місци.

— Поза тою купою хтось сховав ся! —

вили сильно і щасливо. Обіймили Ваше ціс. Величество зором далеку будучність і положили основи для конституцийного житя в Австриї. З давнійших вузших рам завдяки ласці Ціс. Величества розширив ся парлямент і перемінив ся на нинішню народню палату, репрезентацию всіх народів і всіх кляс. Тому з вдячностию, повною пошани зближає ся депутация парляменту до стіп престола. Тямлячи про сильний розвиток вітчини в сих 60 роках правліня Вашого Ціс. Величества, віримо непохитно в сильну будову нашої вітчини в велику еї будучність і успішний розвиток. В любови до достойної особи Вашого Ціс. Величества і цісарского дому всі народи Австриї є згідні. З уповажненя парляменту прошу В. Ц. Величество приняти ласкаво наші желаня“.

Цісар відповів: „Дуже радо принимаю желаня парляменту. Нагадую собі ті часи, коли я хотів вперве надати горожанам моєї держави повну участь в законодавстві і контролї адміністрациї. Я вірив у велику вартість доброго конституцийного устрою і з того часу удержав ся в сих поглядах; а як побачив, що народи вже дозріли до поступової форми конституцийного житя, згодив ся на внесенє мого правительства на повне політичне рівноуправненє горожан. Тодї перемінила ся палата послів у правдиву народню палату. Ся палата має бути символом живої ріжнородности моїх народів та їх суспільних верстов, получених в одну цїлість спільними стремлїнями до спільних цїлий. Ся палата має показати, що власне найрозличнїйші здібности австрийских народів щасливо взаїмно доповняють ся і можуть служити для осягненя загального добра. Найлучше скріпите, Панове, і поглубите повагу народного представництва, як будете працювати на законодатнім поли для добра народів“. Вкінци подякував Цїсар за желаня.

В наслїдок безнастанних заколотів і забурень в Празї і инших ческих містах, положенє значно заострило ся. Правительство, котре ще передвчера не мало наміру виступати острійше, на вість, що саме на вчера, т. є. на день цїсарского ювилею, мають відбути ся величезні демонстрациї в Празї, видало телеґрафічне порученє намістникови Чех, аби проголосив в Празї і в передмістях Карлинї, Сміхові, Королївских Виноградах, Нуслях і Жижкові стан облоги і доразові суди. Проголошенє стану облоги зробило в Празї велике вражінє. Вість о тім зарядженю наспіла до парляменту вчера около полудня і викликала в кругах німецких і ческих послів сильне порушенє. Посли заявляють, що вправдї треба жалїти на тим, що таке зарядженє треба було видати в сам день цїсарского ювилею, але можна надїяти ся, що остаточно в Празї буде спокій.

Новинки.

Львів, дня 3-го грудня 1908

— **Ювилейні желаня відпоручників руских товариств.** У Є. Е. п. Намістника дра Бобржиньского явила ся вчера під проводом проф. Вол. Шухевича депутация львівских руских товариств, щоби зложити желаня Цїсареви з нагоди ювилейного обходу. В склад депутациї входили: О. Бачиньска від тов. „Вакацийних осель“, п. Гузарева від тов. „Сьв. Ольги“, інжинїр Юл. Мудрак і проф. П. Огоновский від „Просьвіти“, др. Ст. Томашівский від „Тов. ім. Шевченка“, др. Яр. Кулачковский від „Днїстра“, дир. В. Нагірний від „Народної Торговлї“, надрадник В. Шехович від „Руской Бесїди“, др. Евг Озаркевич від „Народної Ради“, проф. Алиськевич від „Руского тов. педаґоґічного“, дир. К. Паньковский від „Краєвого союза кредитового“, др. Ст. Федак від „Краєвого союза ревізийного“, дир. Гр. Грозик від „Тов. урядників і сьвящеників“, п. Галя Ясеницка від „Висшого музичного інститута“, др. П. Сушкевич від „Музичного тов. ім. Лисенка“, ред. С. Ґорук і арт. маляр Сенюта від тов. „Сокіл“, о. Т. Лежогубский від „Тов. ім. сьв. Андрея“ і „Народної Лїчницї“, радник Т. Ревакович від „Тов. ім сьв. Рафаїла“, п. А. Гарасевич від „Сільского Господаря“, радн. Яр. Ільницкий від „Народної Гостинницї“, п. А. Будзиновский від „Тов. для розвою руской штуки“, о. В. Стернюк від „Провидїня“, о. др. Ст. Юрик від „Учительской Громади“ і п. В. Літиньска від „Шкільної Помочи“. Провідник депутациї проф Шухевич виголосив до п. Намістника промову, в котрій зазначив, що всї рускі товариства у Львові беруть живу участь в сьвяткованю цїсарского ювилею. Русини проявляли для Монарха на кождім кроцї і кождого часу синівску преданність і щиру вдячність за змогу розвивати ся культурно від часу его вступленя на престол. Хоч Русини з причини ріжних обставин мимо всїх з'усиль не добили ся тої сили та значіня, яким пишає ся наш братнїй народ замешкуючий сю землю, всеж таки маємо надїю, що ті обставини змінять ся і ми певні того. Тому і в нинїшний день серця львівских Русинів переповнені вдячностию для Монарха та бажанєм, щоби для добра руского народу прожив ще довгі лїта. П. Намістник приняв до відомости заяву львівских Русинів і запевнив, що передасть еї до відомости Цїсареви.

— **П. президент** галицкої Дирекциї почт і телеґрафів Іван Сеферович вернув з Відня і обняв урядованє.

— **Ювилей „Просьвіти“ у Львові.** В 40-лїтні роковини основаня „Просьвіти“ заходом львівскої філії сего тов-а відправить ся 8 с. м. о 9 год. рано в Преображеньскій церкві богослуженє, на котрім будуть співати хори львівских читалень „Просьвіта“. О 10 год. розпічне ся в сали „Народного Дому“ просьвітно-економічне віче з такою проґрамою: 1) просьвітний реферат дра Евг. Озаркевича, 2) економічний реферат Ос. Кузьмича і 3) фантова льотерия. — О год. 3 по полудни відбуде ся в сали „Народного Дому“ концерт при співучасти скрипака Евг. Перфецкого, декляматора І Климка, хору питомцїв духовної семинариї, мужеского хору „Бандурист“ і мішаного хору „Львівского Бояна“.

— **100 рублїв в копійках.** Одного польского сьвященика на Литві засудила російска власть на 100 рублїв кари за те, що він відбув зі своїми парохіянами процесию без дозволу власти. Парохіяни, що дуже любили свого пароха, порішили зібрати поміж собою тих 100 рублїв, але самими мідяними копійками. Парох всипав копійки до доброго мішка і повіз до уряду. Поліцийний урядник не хотів тих гроший приняти, а з сего прийшло до суперечки, за котру парох зістав покараний новою гривною на 200 рублїв. І знов парохіяни шукають по цїлій околици копійок, щоби назбирати їх аж на 200 рублїв т. є. 20 тисяч штук. Так бодай клопотом з рахованєм і збереженєм такої „великої“ готівки докучають покривджені католики російским урядникам.

— **Ювилей „Народної Торговлї“.** Дня 8 грудня святкує „Народна Торговля“ у Львові 25-лїтний ювилей свого істнованя з такою проґрамою 1) О год. 8 рано богослуженє в Преображеньскій церкві у Львові. 2) О год. 10 сьвяточні збори, в котрих возьмуть участь члени управляючої ради члени головного комітету контрольного, урядники центральної управи і всї начальники та начальниці філїяльних складів. О год. 12 фотоґрафованє участників збору, а опісля спільний обід в ресторациї „Народної Гостинницї“. З нагоди сего ювилею порішила управляюча рада виплатити цїлому персоналови одномісячну плату яко надзвичайний додаток і з днем 1 січня 1909 р. піднести сталі службові побори о 20 прц.

— **Репертуар руского театру в Стрию** (Саля „Народного Дому“. Початок о годинї 7 вечером).

В пятницю, дня 4 с. м. „Сватанє на Гончарівцї“, народна оперета в 3 діях Гр. Квітки.

— **З житя Цїсаря.** Заходом комітету зложеного головно з членів найвисшої віденьскої аристократиї, відкрито у Відни перед кількома днями виставу з написю на верху „Unser Kaiser“. Се оден з богатьох актів сьогорічних ювилейних торжеств. Вистава складає ся з безчисленних портретів Цїсаря, рисованих мальованих і різьблених з часів довгого пановання Цїсаря, а крім того з тисячів дрібниць, які мали колинебудь якусь близшу звязь з его особою і житєм. Всьо разом творить справдїшний музей дорогих і ориґінальних або бодай цікавих памяток і документів. Є там цїсарскі листи і то почавши від наймолодших лїт, власноручні забавки, его рисунки і ріжні працї, улюблені предмети, книжки, дарунки, одержані і ним дані, дипльоми, що славлять его хоробрість, оружиє, мундури, цїла обстава его спальних комнат і т. п. Зібранє всїх тих памяток було сполучене з неабиякими трудностями Богато з них треба було спроваджувати з да-

---

відозвав ся поліцист рішучим тоном. — Чуєш, Боб, посьвіти но тут! — звернув ся він до одного із своїх товаришів і оба підійшли близше до тої купи.

— Змилуйте ся — не бийте! — відозвав ся нараз з поза купи дошок якийсь плаксивий голос. — Я прецї піддам ся — скажу все як було!

— А тож хто? — спитав поліцист здивований.

— Хто? — Злодїй! — відповів Джонзон урадований. — Прецї той падлюка таки зловив ся! А я таки крізь сон чув, як западня з шумом спустила ся, та й чув відтак, як щось зашелестїло, але я був так знуждаений і втомлений, що й зараз знов заснув. — Уважайтеж добре, Ленкінс, — відозвав ся він до книговодця — зараз буду мати честь представити вам нашого касового злодія.

Всїх очи звернули ся в той кут, з котрого тепер поліцаї витягнули якогось чоловіка, котрий був блїдий як стїна, тряс ся цїлий і ледви держав ся на ногах і котрий мало що не замерз був із студени а тепер просив ся, щоби єму нїчого не робили.

— Отже то таки дійстно ви, Адамсе? — відозвав ся Джонзон, покивуючи головою. — Отже то я таки добре здогадував ся, коли вас підозрівав? Добрий з вас продавець, коли ви насамперед продаєте свою касу на гроші а відтак ще уважаєте еї за свою власність!

Він усьміхав ся урадуваний та й забув на всї муки, які витерпів.

А злодїй таки зараз на місци признав ся до всего. Він задержав був собі один ключ від каси а за помочию підроблених ключів, які казав собі доробити після воскових відбиток, допускав ся крадежі. Сеї ночи прийшов він був знову, але заким ще виймив слїпу лїхтарку з кишенї, вже понесло его на его превеликий страх кудись в глубину. Коли він опамятав ся із свого приголомшеня, виймив свою лїхтарку, щоби осьвітити то місце, в котре попав ся. Перепудив ся ще більше, коли побачив тут спячого Джонзона. Він пізнав его зараз та й досить добре пояснив собі, звідки він тут взяв ся. Але на всякий случай не сьмів дати ся зловити. Знайшов собі длятого криївку в кутї за купою дошок в тім намірі пересидїти тут, аж знайде ся добра нагода вийти потайком з тої криївки.

Розуміє ся, що мерз страшенно, бо не сьмів анї трошки рушити ся. Длятого, що в пивници було дуже темно, нїхто его не видів і був би без сумнїву лишив ся в спокою в пивници, як би внаслїдок великої студени не набавив ся був великого катару.

Від тої пори мав вже Джонзон спокій, бо неуправнені любителї долярів вже не заходили по ночах до него в гостину. З обави перед лапкою, з котрої цїлий Ню-Йорк сьміяв ся через цїлих два днї, не важили ся члени честивої ватаги вломників заходити по ночах до контори проворного банкіра в гостину.

А прецї могли би були то спокійно зробити, бо винахідник тої хитрої лапки застановив був свій прилад ще того самого дня на завсїгди а дошку западнї так попідпирав, що она вже в нїякий спосіб не могла сунути ся в долину як давнїйше.

мека, з заграниці, від ріжних володарів або видних осіб, обдарованих Цісарем. Між иншими особливостями звертає увагу характеристичний формуляр. Коли в 1900 р. переводжено загальну перепись населеня монархії, цісар дістав також відповідний формуляр до виповненя. Дістав і взірцево виповнив. Виповнений формуляр виглядає так: Громадский округ: I. Улиця або площа: Цісарский замок. Число дому: 1. Імя і назвиско: Франц Йосиф I. Відношене до властителя дому: Властитель дому. Рід: мужеский. Дата уродженя: 1830 р., 18 серпня. Місце уродженя: Шенбрун, Австрия долішна. Приналежність: Відень, Австрия долішна. Віроісповідане: римо-католицке. Стан: вдовець. Мова: німецка. Зване: Цісар Австриї, король Чехії, Галичини і т. д. Чи вміє читати і писати: так. Чи мешкає постійно: так. Час замешканя: Від 1830 р. Число замешкалих в тім самім мешканю: 1. Під тим усім видко власноручний виразний підпис Цісаря. — З дальших, безчисленних особливостий вистави заслугує на увагу величаве уладжене саль на цісарскім замку в ріжних історичних моментах пакованя цісаря-ювилята. Тут зреконструовано аж до найменших подробиць салю, в котрій відбула ся коронация Цісаря. У відділі забавок з хлопячих літ Цісаря находить ся мініятуровий барабан, скрипка, ґітара, пара малих лижов і пара острогів. Крім того богато маленьких карабінків, шабельок, мундурків і т. п.

— **В справі еміґрациї до Канади.** Німецкий дневник „Tagblatt“, що виходить в Филядельфії (в півн. Америці), так описує нужду руских еміґрантів в Канаді: На стациї зелїзничій в Монтреалю, столиці Канади, стоїть громада руских еміґрантів около 80 осіб. Хотіли они їхати до Вінніпеґу, щоби осісти на кольоніях. По анґлійски не розуміли ані слова. Видко було з непорадних їх мін, що йно що приїхали і що не знають ані краю ані відносин. Приступили до них два панки і назвали себе урядниками еміґрацийними, котрим повірено опіку над еміґрантами. Еміґранти, не підозріваючи обману, признають ся отверто, куди їдуть, кілько мають гроший, вкінци їдуть за „урядниками“, а ті ведуть їх на иншу стацию, пакують до ваґонів, поїзд рушив, і нещасні їдуть замість до Вінніпеґу в противну сторону до диких околиць Онтария. Загнані до гидких барак, голоджені і биті, зрозуміли они скоро, що стали жертвою обманьства. По кількох тижднях дуже тяжкої праці при копаню ровів не дістають ані цента заплати. Тоді постановляє часть тих білих невільників ратувати ся утечею з того страшного положеня. Розпочинає ся дике польоване на них, бо дозорці хутко запримітили брак робітників і пустили ся за ними в погоню. Декотрі з утікачів задержують ся на відголос револьверових стрілів і піддають ся; инші, гонені розпукою, волять смерть, подвоюють свої сили, вкінци впадають в ліс, де схоронили ся. Цілковито знесилені і виголоднілі доволїкли ся до місточка Енґельгардту. Вистрашені, уникають людий і тим звертають загальну увагу на себе та дістають ся в руки поліції, котра, довідавши ся, що утекли від праці, постановила під ескортою відослати їх туди, де працювали. Тоді повстає межи нещасливими жертвами формальний бунт: воліли би іти на смерть, ніж вертати до своїх катів, але під ударами поліциянтів і наполохані револьверами, успокоюють ся. Тимчасом збігають ся люди і стають в обороні нещастних. Під натиском численнїйшої від поліциї товпи годить ся судия на транспорт замучених Русинів до їх місць призначеня, але жадає від кождого з них по 25 долярів (125 корон) на кошти подорожі. Розуміє ся, що жаден з еміґрантів не мав тих гроший. Тоді забирає полиция нещастним решту їх майна і перевозить їх силоміць без цента в кишени до місця, де перше працювали, щоби там собі заробили на кошти подорожі. А знов у Торонті в Канаді впали еміґранти Русини в руки аґента, котрий їм припоручає, щоби глядали помочи в бюрі посередництва праці. Легковірні удають ся з аґентом до бюра і підписують контракт на якусь працю. Директор бюра толкує еміґрантам, що через пять місяців буде їх компанія живити, одівати, дасть їм нічліґ і за ті прислуги відтягне собі з заплати. Не розуміючи котракту, писаного по анґлійски, не знають, що своїм підписом спродали ся в питьмісячну неволю і в тяжку працю при будові зелїзниці. По пяти місяцях тяжкої праці кождий з ошуканих дістає пять до сім долярів на дорогу і більше нічого. Так працювали они тілько за лихий харч і за берліг в лісних пустинях канадийских. Такі випадки, пише Tageblatt, можна бачити що день майже на кождій більшій стациї. — З того виходить наука, що не треба пускати ся у сьвіт наосліп, як хто хоче іти на зарібки чи до Прус чи до північної Америки, або хоче осісти в Канаді або в Бразилії; не треба слухати несовістних факторів і аґентів, котрі лиш о свій зиск дбають.

Телеґрами.

Відень 3 грудня. З многих міст провінциональних надходять донесеня о ілюминациї і ріжних обходах в честь цісаря.

Прага 3 грудня. Оголошене доразових судів послідувало о годині 4-ій по полудни і то всюди рівночасно. Оголошене відбуло ся в той спосіб, що на площи уставляла ся в півколесо компанія войска, трубач давав знак, а політичний урядник ставувши в півколесі відчитував проклямацию о стані облоги і доразових судів. Товпа громадила ся численно і слухала проголошене спокійно.

Прага 3 грудня. Німецкі часописи стверджують, що заведене доразових судів осягнуло вже знаменитий наслідок. По їх проголошеню в цілій Празі і околиці запанував спокій.

Будапешт 3 грудня. Сойм радив вчера над буджетом міністерства рільництва і приступив до дискусиї подрібної над тим ділом.

Париж 3 грудня. Многі часописи присьвячують ювилеєви монарха Австро-Угорщини статі повні симпатиї.

Константинополь 3 грудня. Після донесень турецких часописий відкрите парляменту назначено на день 14 грудня.

Константинополь 3 грудня. Між тим як онногди розпущено поголоску о непокоячім стані здоровля султана, оголошено тепер урядово, що султан здоров і що вчера приймав на авдиєнциї великого везира і міністра внутрішних справ.

Надіслане.

— **РУСКІ ДИКТАТИ** для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича у Львові. Ціна примірника 70 сотиків. „Диктати“ можна дістати майже у всіх книгарнях у Львові, в книгарнях в Бережанах, Коломиї, Перемишли, Н. Санчи, Станиславові, Терноподі і в Чернівцях, а також у автора, котрий висилає „Диктати“ під опаскою (5 сотиків). Рада шкільна краєва рішила зачислити повисшу книжку до книжок, що надають ся до біблїотек шкільних яко підручник для учителів народних шкіл.

Курс львівский.

Дня 3-го грудня 1908	Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	563·—	570·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	380·—	400·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яся	535·—	542·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	400·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов. . . .	110·—	110·70
Банку гіпот $4\frac{1}{2}$%	99·—	99·70
$4\frac{1}{2}$% листи застав. Банку краєв.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краєв. .	93·—	93·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	97·—	—·—
„ „ 4% льос. в $41\frac{1}{2}$ літ.	97·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·—	92·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·20	97·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}$% . .	99·50	100·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·—	93·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·10	94·80
„ м. Львова 4% по 200 кор.	92·—	92·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	103·—	110·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	50·50	54·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	26·90	28·90
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	67·—	71·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	20·60	22·60
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·38
Рубель паперовий	2·50	2·52
100 марок німецких	117·10	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середнєевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50* 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·06, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·4[illegible] 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 2·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·4[illegible], **2·16,** 7·45*, 11·10*
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).